איפכא מתנינן להו: **מתני'** לא את הבור ולא את הגת ולא את השובך בין חרבין בין ישובין, וצריך ליקח לו דרך דברי ר"ע וחכ"א אינו צריך (א) ומודה ר"ע בזמן שאמר לו חוץ מאלו שאינו צריך ליקח לו דרך. מכרן לאחר ר"ע אומר אינו צריך ליקח לו דרך וחכ"א צריך ליקח לו דרך, בד"א במוכר אבל בנותן מתנה נותן את כולן. האחין שחלקו זכו בשדה זכו בכולה. המחזיק בנכסי הגר החזיק בשדה החזיק בכולה, המקדיש את השדה הקדיש את כולן ר"ש אומר המקדיש את השדה לא הקדיש אלא את החרוב המורכב ואת סדן השקמה: **גמ'** מאי שנא מכר ומאי שנא מתנה? פירש יהודה בן נקוסא לפני רבי זה פירש וזה לא פירש, האי זה פירש וזה לא פירש, זה לא פירש וזה לא פירש הוא! אלא זה היה לו לפרש וזה לא היה לו לפרש. ההוא דאמר להו הבו ליה לפלניא ביתא דמחזיק מאה גולפי אשתכח דהוה מחזיק מאה ועשרין אמר מר זוטרא מאה אמר ליה, מאה ועשרין לא אמר ליה (ב) רב אשי אמר מי לא תנן במה דברים אמורים במוכר אבל בנותן מתנה נותן את כולן אלמא מאן דיהיב מתנה בעין יפה יהיב, ה"נ מאן דיהיב מתנה בעין יפה יהיב: המקדיש את השדה הקדיש וכו': אמר רב הונא אע"ג דאמור רבנן הקונה שני אילנות בתוך של חבירו, הרי זה לא קנה קרקע מכר קרקע ושייר שני אילנות לפניו יש לו קרקע ואפי' לר"ע דאמר מוכר בעין יפה מוכר הני מילי גבי בור ודות דלא קא מכחשי בארעא אבל אילנות דקא מכחשי בארעא (ג)

ואם

ונשבעין כמי ליתמי: אמר רבא הלכתא נשבע וגובה מחלה. פלגא מלוה אבל פלגא פקדון לא גבי דטענינן להו ליתמי אביהם החזיר לך ומשתבעין שבועת יורשין ופטורין והך דאמרינן בפ' כל הנשבעין (שבועות דף מה:) אמר רמי בר חמא כמה מעליא הא שמעתא א"ל רבא מאי מעליותא כו' עד מכלל דתרווייהו סבירא להו המפקיד אצל חבירו בעדים א"צ להחזיר לו בעדים, בשטר מיהא צריך להחזיר לו בשטר פר"ח וא"צ בעדים והכא קפסיק רבא נשבע וגובה מחלה דמשמע דאין צריך להחזיר לו בעדים כרב חסדא איכא למימר דהאי דקאמר התם מכלל דתרווייהו סבירא להו לא קאי אלא אהמפקיד את חבירו בעדים אבל אהמפקיד בשטר לא קאי וא"נ קאי לאו דוקא דהא מדרמי בר חמא דשני לרבא דאפקיד ליה בשטר איכא למידק דס"ל לרמי בר חמא הכי אבל מדשתיק רבא ליכא למידק דהאי דשתיק משום דלפי סברת רמי בר חמא דס"ל דמפקיד בשטר צריך להחזיר לו בעדים ליכא לאקשויי תו ומיהו רבא אכתי בקושיא קאי דלא מעליא ההיא שמעתא כדפסיק הלכתא הכא נשבע וגובה מחלה ואין צריך להחזיר לו בעדים: **איפכא מתנינן.** דייני גולה אמרי נשבע וגובה מחלה דהייט נמי כרבא: **מתני' לא את הבור.** שבשדה אע"פ שאמר לו כל מה שבתוכה: **מכרן לאחר.** והשדה עיכב לעצמו: **במה דברים אמורים.** כל הני לא מכר דמתני' (נ): **במוכר.** דאפי' למ"ד מוכר בעין יפה מוכר' ה"מ דמה שמפרש במכירתו מכר הכל ולא עיכב לעצמו כלום ממה שמכר לחבירו כגון המוכר בית ושדה שלא עיכב דרך לילך לבורו ולדותו ולגתו אבל למכור יותר ממה שפירש, לגבי הכי לא הוי 'עין יפה' למכור בכלל שדה דברים אחרים שאין בכלל שדה: **אבל בנותן מתנה נותן את כולם.** כל הני (ד) דאמרו 'לא מכר' אפי' הני דאיתנן בכלל מה שבתוכה כגון חרוב המורכב וסדן השקמה ובור וגת ושובך והכי מוכח גבי הקדש וה"ה לכל הך וטעמא משום דנותן, בעין יפה נותן יותר מדאי ואפילו מאי דלא הוי בכלל שדה הואיל וקבוע בתוך השדה, ומיהו אם יש מעות בשדה או 'תבואה תלושה שאינה צריכה לקרקע' או כל דבר שלא הוצרך לתנא דמתני' להזכיר ולומר 'לא מכר' משום דמילתא דפשיטא הוא דליתו בכלל שדה כלל, ההיא ודאי לא קנה לה מקבל מתנה: **זכו בכולה.** אפי' בור וגת ושובך שבשדה קנה שכיון שזה נטל שדה אחת וזה אחת בעגדן, להסתלק זה משל זה נתכוונו, ומיהו להיות לו דרך לפנימי על החיצון איכא למימר דאית ליה כרב כדפרישנא טעם לעיל (דף סה.) דא"ל 'אחור בשדה שלי כי היכי דדרו בה אבהתא' כדכתיב 'תחת אבותיך יהיו בניך': **החזיק בכולה.** אפי' בחרוב וסדן ואע"ג דחשיבנא ליה בגמ' כשתי שדות וגבי ב' שדות ומצר אחד בינייהו והחזיק באחת מהן ע"מ לקנות אותה ואת חבירתה אמרינן בחזקת הבתים (לעיל דף נג:) אותה קנה חבירתה לא קנה. אפ"ה הכא קנה דהני נמי דב' שדות חשבינן לשדה 'ולחרוב המורכב' מיהו ליכא מצר ביניהן 'דכב' שדות ואין מצר אחר ביניהן' דמו: **הקדיש את כולן.** דבעין יפה מקדיש כמו נותן: **ר"ש אומר המקדיש את השדה לא הקדיש כלום.** מכל אותן דברים שאמרנו גבי מוכר דלא מכר, דהמקדיש דעתו כדעת מוכר, שלא הקדיש אלא מה שפירש: **אלא את חרוב המורכב כו'.** דאע"ג דגבי מכירת השדה אין מכורין הכא מוקדשין וטעמא מפרש בגמ': **גמ' מאי שנא מכר ומ"ש מתנה.** נהי נמי דנותן בעין יפה נותן טפי ממוכר אפ"ה זימנין שאינו נותן אלא מה שמפרש בפיו אבל מידי שאינו בכלל לא קיהיב כגון הנך דתנן בהו 'לא מכר': **זה פירש.** 'נותן' פירש לו את 'הכל' והלכך קנה הכל ולקמיה פריך עלה: **ומתמה האי כו' והרי 'זה לא פירש, וזה לא פירש'** (ה). 'דהמוכר, והנותן' סתמא קתני: **זה היה לו לפרש.** נותן מתנה כיון דרגיל ליתן בעין יפה אם איתא דהאי לאו בעין יפה יהיב היה לו לפרש ולשייר בור וגת ושובך וכל הך דמתני' ומדלא (ו) שייר הפסיד, אבל מוכר, זוזי אנסוהו ולא מכר אלא מה שפירש ואפילו אם יש שרגיל למכור בעין יפה, מסתמא אין לומר כן, דיד לוקח על התחתונה דלא היה לו לפרש. ורבינו חננאל פירש הקונה היה לו לפרש דכיון שנותן דמים איט מתבייש מן המוכר ומדלא הזקיק למוכר לפרש לו הכל הפסיד אבל מקבל מתנה בושת יש לו מן הנותן ואין לו לפרש ולשאול לו בור וגת ושובך הלכך עליה דנותן רמיא לגלויי ואם לא פירש קנה הכל: **דמחזיק מאה גולפי.** בקרקע רוחב ואורך הבית יכולין לסדר מאה חביות דהייט י' חביות אורך על י' חביות רוחב: **דהוה מחזיק מאה ועשרים.** ולא היה לו בית אחר של מאה: **מאה ועשרים לא א"ל.** ויטול בבית ה' חלקים וחלק ו' דהייט כ' חביות יפסיד: **בעין יפה יהיב.** כל הבית כולה והאי דקאמר 'מחזיק מאה גולפי' סבור היה שלא היה מחזיק יותר ולפי חשיבות אמר כן דמתנה גדולה כזאת נתן לו: **דאמור רבנן.** במתני' דהמוכר את הספינה (לקמן דף פא.): **שני אילנות.** אבל ג' חשיבי שדה אילן וקנה קרקע ביניהן וחוצה להן כמלא אורה וסלו ואם מתו יש לו קרקע,(ז) כדתנן לקמן בהמוכר את הספינה: **ה"ז לא קנה קרקע.** ביניהן וחוצה להן וגם אם מתו אין לו קרקע ליטע אחרים במקומן כדתנן לקמן באידך פירקין ולא קנה אלא לפירותיו כל זמן שיתקיימו האילן ואליבא דרבנן אתיא דאמרי (ח) בעין רעה מוכר אבל אליבא דר"ע יש לו קרקע ליטע אחרים במקומן אם ימותו אלו כדמוכח לקמן במתניתין גבי מקדיש ג' אילנות בזה אחר זה דאמרינן דלא הקדיש קרקע אמרי' אי ר"ע הא מוכר בעין יפה מוכר וכ"ש מקדיש אלמא במוכר ב' אילנות לחבירו דהייט דומיא דג' אילנות בזה אחר זה דקנה קרקע עם האילן וה"נ אמרינן בחזקת הבתים (לעיל דף לז:) מכר אילנות ושייר קרקע לפניו פלוגתא דר"ע ורבנן ואע"ג דסיפא דמיירי בג' אילנות מוקמינן לקמן באידך פירקין אפילו כר"ע מיהו רישא לאו ר"ע היא: **יש לו קרקע.** ליטע אחר במקומו דבעין רעה מכר לו הקרקע: **ואפי' לר"ע.** גמרא קאמר ליה דאפילו לר"ע אמרה רב הונא דאי לרבנן פשיטא כדפריך לקמן: **הני מילי.** גבי מכר את הבית ושייר בור ודות דלית ליה שום היזק ללוקח דהא לא מכחשי בארעא והלכך לא חשש לשייר כלום מן הקרקע סביב הבור ולא הדרך אבל אילנות שמקלקלין את הקרקע שייר מן הקרקע עם האילנות אף לחזור וליטע במקומן אם יוקיצו אלו משום דלא לימא ליה לוקח 'עקור אילנך כשימות והיפטר מכאן':

דאם

האחין שחלקו זכו בשדה זכו בכולה. וא"ת לרב דאמר לעיל (דף סה.) יש להן דרך זה על זה משום דמוכר בעין רעה מוכר היכי אמר הכא זכו בכולה כמו גבי מתנה וי"ל הכא לאו משום עין יפה הוא אלא משום דרוצין להסתלק זה מזה ואין משיירין לכל אחד אלא הצריך לחלקו כגון דרך: **אמר** רב הונא אע"ג דאמור רבנן הקונה שני אילנות כו'. וא"ת לפי' רביט שמואל דלר"ע דאמר בעין יפה מוכר קנה אילן אחד יש לו קרקע מאי קאמר רב הונא אף על גב דאמרי רבנן הקונה ב' אילנות אין לו קרקע כו' משמע דאי הוה אמר דקנה קרקע אז לא היה חידוש במשייר ב' אילנות דיש לו קרקע א"כ מאי קאמר ואפילו לר"ע וכו' מה אפילו הא לדידיה קנה אילן אחד יש לו קרקע וי"ל דה"ק דאע"ג דאמור רבנן דב' אילנות לא קנה קרקע ובשלשה קנה משום דלא אזיל קרקע בתר אילנות אלא כשיש ג' ולא בב' ולא מטעם עין יפה אפ"ה בשייר אזיל קרקע בתר שני והשתא ודאי אי לאו טעמא דעין יפה ה"א (ס) דבשנים קנה קרקע כל שכן בשייר שני אילנות לפניו דיש לו קרקע:

לימא

עין משפט נר מצוה

ס א ב ג מיי' פכ"ו מהל' מכירה הל' ג ד סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רטו סעיף ה:

סא ד מיי' שם הל' ה טוש"ע שם סעיף ו:

סב ה ו ז מיי' שם הל' ו טוש"ע שם סעיף ז:

סג ח מיי' שם הל' ה טוש"ע שם סעיף ו:

סד ט י מיי' פי"א מהל' זכיה ומתנה הל' כב סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רמג סעיף יד:

סה כ מיי' פכ"ד מהל' מכירה הל' ו סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רטו סעיף ט:

סו ל מיי' שם הל' ח טוש"ע שם סעיף יא:

◆

רבינו גרשום

איפכא מתנינן. דהכי אמרו דאינו גובה אלא מחצה: זה פירש. שהוא קונה השדה מן המוכר. וכיון דלא פירש כל הדבר שבה הלכך לא קנה הני דמפיק מתני' וזה המקבל מתנה אין דרכו לפרש מהמקבל הלכך יש לו הכל. ומקשה רבי האי זה לא פירש וזה לא פירש הוא. דאין דרכו של קונה לכתוב כך אני קונה אלא המוכר דרכו לכתוב כך וכך אני מוכר: אלא זה היה לו לפרש. ללוקח שנותן דמים היה לו לדקדק שיכתוב לו המוכר בשטר כל מה שיש בשדה וכיון דלא דקדק שיפרוש לו הוא הוא דאפסיד אנפשיה ואין לו כל הני דמפיק מתני'. אבל המקבל מתנה לא היה לו לפרש לדקדק שיתן לו הכל אלא כיון שנתן לו סתם ולא אמר חוץ מזה קנה הכל: מאה גולפי. מאה חביות: פיסקא האחין שחלקו. זכו בשדה: בכולה. שחלקו עם הבור ועם הדות דכל אחד מקנה לחבירו חלקו בעין יפה: המקדיש את השדה הקדיש את כולה. דכל המקדיש בעין יפה מקדיש אפי' הבור והדות: ר"ש אומר המקדיש את השדה לא הקדיש. מכל הני דקתני מתני' טפי ממוכר אלא חרוב ושקמה דהמוכר לא מכר והמקדיש הקדיש כדמפרש בגמ': הרי זה לא קנה קרקע. דב' אילנות יש להקרקע ולא לשנים: דלא מכחשי בארעא. לא לניר ולא לזריעה הלכך לא קפיד בעל השדה הלוקח בהן והן של מוכר השדה וצריך ליקח לו דרך אבל הכא היכא דמשייר אילנות דהנהו אילנות שרשייהו מכחשי בהקרקע ולא אמר ליה הלוקח כלום ש"מ דודאי שיורי משייר המוכר קרקע מקום האילנות לפניו להכי לא קאמר ליה מידי:

שייך לדף ע:

[לעיל סה:]

[לעיל סה.]

ערכין יז.

סה.]

[לקמן פא.]

[לעיל לז. לקמן סב:]

◆

הגהות הב"ח

(א) במשנה וחכ"א אינו צריך ליקח לו דרך ומודה: (ב) גמ' דקא מכחשי בארעא: (ג) רשב"ם ד"ה במה דברים וכו' דמתני' דפליגי: (ד) ד"ה אבל וכו' כל הני דאמרן לא מכר ואפי' מהנך: (ה) ד"ה ומתמה וכו' לא פירש הוא דהמוכר: (ו) ד"ה זה היה וכו' שייר הפסיד: (ז) ד"ה שני אילנות וכו' יש לו קרקע כדתנן לקמן: (ח) ד"ה ליטע אחרים במקומן בעין וכו' דאמרי מוכר: (ט) תוס' ד"ה אמר וכו' ס"ל דבשנים קנה: